

עפ"ג 18342-09-24 - נטליה סרדינסקיה נ' מדינת ישראל

בית המשפט העליון

עפ"ג 18342-09-24

לפני:
כבוד השופטת דפנה ברק-ארז
כבוד השופט דוד מינץ
כבוד השופטת רון רונן

המערערת:
נטליה סרדינסקיה
נגד

המשיבה:
מדינת ישראל
ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד מיום 7.5.2024 בת"פ 28191-0523 שניתן
על ידי כבוד השופטת מ' ברנט
ט"ז טבת תשפ"ה (16 ינואר 2025)
תאריך ישיבה:
בשם המערערת:
בשם המשיבה:
בשם שירות המבחן:
מתורגמנית:
עו"ד גל הרניק בלום
עו"ס סיון קוריס
טטיאנה סדוב

פסק-דין

השופטת דפנה ברק-ארז:

1. הערעור שבפנינו נסב על פרשה עצובה וקשה. המערערת, מהגרת עבודה ממולדובה, שימשה כמטפלת הסיעודית של קשיש וביצעה בו עבירות של התעללות בחסר ישע. מעשים אלה תועדו בסרטונים ושימשו בסיס להגשתו של כתב אישום. בסופו של דבר המערערת הורשעה במעשים על-פי הודאתה בכתב אישום מתוקן, ובהמשך לכך בית המשפט המחוזי השית עליה עונש מאסר בפועל בן ארבע שנים וחצי, לצד עונשים נוספים וחויב בפיצויים בסך של 40,000 שקלים לנפגע העבירה (שבינתיים הלך לבית עולמו).

2. הערעור שבפנינו נסב על חומרת העונש. בא-כוחה של המערערת טען כי המתחם שנקבע בעניינה של המערערת חורג ממדיניות הענישה ביחס למקרים אחרים שבהם נדונו פרשות של התעללות בקשישים. נוסף על כך, הועלו בערעור טענות ספציפיות ביחס להכללתם בגזר הדין

של פרטים עובדתיים, שלא מצאו את ביטויים בכתב האישום המתוקן. באופן יותר ספציפי, כך נטען ביחס לחלק מהאמירות המשפילות של המערערת כלפי נפגע העבירה. עוד נטען כי העבירות שבהן הורשעה המערערת בוצעו בגדרם של חמישה עשר מקרים, אלא שבפועל תועדו והוצגו למעלה מארבעים סרטונים, כך שלעתים כמה סרטונים תיארו מקטעים שונים של אותו מעשה. בא-כוחה של המערערת סבור אפוא שגזר הדין חטא בהחמרת יתר עם המערערת גם בשל אי-דיוקים אלה.

3. לבסוף, נטען כי התגלו קשיים בטיפול של המרכז לגביית קנסות בפריסת התשלומים שביקשה המערערת לצורך תשלום הפיצויים למשפחתו של נפגע העבירה (בהתחשב במצבה הכלכלי הדחוק והמאמץ שהיא עושה לבצע תשלומים מהשכר שהיא מקבלת מעבודתה בכלא). בא-כוחה הצביע על כך שלא נמצאה הדרך להעביר למשפחתו של נפגע העבירה סכום של 3,000 שקלים, וכן סכומים נוספים שאותם מבקשת המערערת להפקיד מדי חודש. הוא הוסיף כי תשלום משמעותי יותר צפוי להתבצע בהמשך מכספי הפיקדון של המערערת, עם עזיבתה את ישראל, אך לעת הזו היא מבקשת שלא לצבור חובות פיגורים.

4. מנגד, עמדת המדינה הייתה שעונש המאסר שהושת הוא ראוי. בהקשר זה, המדינה טענה כי המקרה דנן חמור יותר מתקדימים שאליהם הפנה בא-כוחה של המערערת, וכי מכל מקום יש להחמיר במדיניות הענישה ביחס לביצוע עבירות בחסרי ישע.

5. לאחר שבחנו את הטענות בערעור התרשמנו כי אין מקום להתערבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי במישור המדיניות העונשית שלה הוא נתן ביטוי. עם זאת, מצאנו קושי בכך שבית המשפט המחוזי כלל בפסק דינו אמירות שלא נכללו בכתב האישום המתוקן, באופן שחרג מן ההסכמות בין הצדדים, ולו במידה מסוימת. במצב דברים זה קיים חשש לכך שתהליך גזירת הדין הושפע במידת מה מעובדות שלא היה מקום להתבסס עליהן. לאחר שבחנו את היקף החריגות וכן את מדיניות הענישה הראויה מצאנו להפחית את עונש המאסר בפועל של המערערת בחצי שנה, כך שיעמוד על ארבע שנים בסך הכול. זאת, מבלי לגרוע כמלוא הנימה מן החומרה שיש לייחס למעשיה.

6. עוד אנו סבורים כי יש מקום לכך שהמרכז לגביית קנסות יעשה מאמץ לסייע למערערת לבצע פריסה מתאימה של תשלום הפיצויים. התרשמנו כי המערערת הצביעה על קשיים כנים בהקשר זה, וראוי כי יימצא להם פתרון.

7. ליבנו עם משפחתו של נפגע העבירה, שנפטר בינתיים. כאבה ברור לנו וחשוב להדגיש כי פסק דינו אינו גורע ולו במעט מכך, כמו גם מהתמיכה העקרונית בגישה המחמירה לענישה בעבירות מסוג זה.

ניתן היום, י"ט טבת תשפ"ה (19 ינואר 2025).

רות רונן
שופטת

דוד מינץ
שופט

דפנה ברק-ארז
שופטת